

мостове върху рѣката Арно, която го прорѣзва на 2 части, съ своитѣ прѣлестни градини, съ своитѣ многочислени исторически и хубави черкови, пълни съ изящни статуи и портрети на разни исторически знаменитости и велики художници, прѣкрасенъ е още той съ своитѣ исторически палати-съкровища на бѣлѣжити и цѣнни произведения по изящнитѣ изкуства, съ своитѣ музеи, съ своитѣ богати библиотеки, съ своитѣ учебни и художествени заведения, съ своитѣ литературни и научни институти, съ своята природна хубость въ една долина посрѣдъ Апенинитѣ, съ своя мекъ и умѣренъ климатъ. Да кажа, че азъ останахъ очарованъ отъ всичко, това е фраза обикновена, а тукъ азъ чувствувахъ нѣщо повече. Отъ онова врѣме насамъ, азъ всё съмъ мечтаалъ, всё съмъ кроилъ да ида още веднажъ да видя тая *италиянска Атина*, както я нарекоха справедливо, да я видя поне за нѣколко дни, но и до сега мечтанието си остана мечтание и кроежътъ—кроежъ.

Една бѣлѣжка, обаче, тукъ до като съмъ още въ Флоренция. Това име ми напомни тогава, напомнюва ми и сега едно достопамятно историческо събитие, свързано съ черковната история на нашия изтокъ. Както е извѣстно, прѣзъ 1439 година, тъкмо 14 години прѣди прѣвземането Цариградъ отъ турцитѣ, въ Флоренция стана послѣдниятъ съборенъ опитъ за примирение между западния и източния християнски свѣтъ, за съединението отново между двѣтѣ черкови, западна и източна, раздѣлени прѣзъ IX-ия и окончателно XI-и вѣкъ. За тая цѣль бѣха се събрали въ тоя градъ както тогавашниятъ римски папа *Евгений IV* съ голѣмо число висши свои черковни сановници, така и самиятъ прѣдпослѣденъ византийски императоръ *Иоанъ VII-и Палеологъ* съ голѣма свита, цариградскиятъ патриархъ *Иосифъ*, други съ него